

JAK VÍTĚZIT NAD VŠEMI PROBLÉMY

**aneb
ŽIVOT ZE SVÁTOSTÍ**

JAN CHLUMSKÝ

JAK VÍTĚZIT NAD VŠEMI PROBLÉMY

aneb

ŽIVOT ZE SVÁTOSTÍ

Jan Chlumský
2008

Výtisk rukopisu

© Jan Chlumský, Třebíč 2008

OBSAH

ÚVODNÍ KAPITOLY 5

PODSTATA ÚSPĚŠNÉHO ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ A JEJICH ZÁKLAD 5

OTEVŘÍT SE KRISTU A PŘIJMOUT „BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ“ NENÍ SNADNÉ 7

ÚVODNÍ SLOVO K SEDMI PRAMENŮM 9

1. KŘEST 11

1. CO JE ZAPOTŘEBÍ VĚDĚT, NAD ČÍM SE ZAMYSLET? 11

1. BÝT SVĚTLEM SVĚTU PATŘÍ K DŮSLEDKŮM ŽIVOTA ZE KŘTU 15

1. OBŘAD PŘIJETÍ SVÁTOSTI KŘTU 17

2. BIŘMOVÁNÍ 19

2. KATECHEZE K PLNOSTI KŘESTNÍ MILOSTI 19

2. V SÍLE SVÁTOSTI – ŽIVOT PLNÝ MILOSTÍ 22

2. S PEČETÍ DUCHA SVATÉHO 26

3. EUCHARISTIE 33

3. POZVÁNÍ K VELIKONOČNÍ HOSTINĚ 32

3. EUCHARISTIE - PRAMEN A VRCHOL ŽIVOTA CÍRKVE 39

3. LITURGICKÉ SLAVENÍ EUCHARISTIE 42

4. SVÁTOST SMÍŘENÍ 46

4. NA CESTĚ K OBRÁCENÍ 46

4. „TVÁ VÍRA TĚ ZACHRÁNILA, JDI V POKOJI!“ 52

4. SLAVENÍ SVÁTOSTI ODPUŠTĚNÍ 53

5. SVÁTOST NEMOCNÝCH 61

5. KDYŽ ZESTÁRNEŠ ČI NAVŠTÍVÍ TĚ NEMOC 61

5. KRISTUS, NECHŤ JE TVÝM ŽIVOTEM 64

5. PÁN POSILUJE A ZACHRAŇUJE 65

6. KNĚŽSTVÍ 69

6. POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ 69

6. V KRISTOVĚ SLUŽBĚ A V JEHO JMÉNU 73

6. PŘIJETÍ SVÁTOSTNÉ SLUŽBY 75

7. MANŽELSTVÍ 79

7. PŘIPRAVUJEME SE NA MANŽELSTVÍ 79

7. MANŽELSTVÍ ZPEVNĚNÉ KRISTOVOU PŘÍTOMNOSTÍ 83

7. SVÁTOSTNÝ VSTUP DO MANŽELSTVÍ 86

ŽIVOT PLNÝ MILOSTÍ 88

ÚVODNÍ KAPITOLY

PODSTATA ÚSPĚŠNÉHO ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ A JEJICH ZÁKLAD.

Recept na problémy života je prostý:

začít žít ze svátostí. Rozhodnout se pro život Kristovy lásky – otevřít mu dveře, aby vše špatné v našem životě změnil.

Je to nejen možné, ale i potřebné, máme-li se dostat z neřešitelných problémů jako je beznaděj, rostoucí spory a všechny druhy sobectví, rozpadající se manželství, rodiny, rostoucí kriminalita všeho druhu postihující i děti (jak přímo na životě – podle internetové zprávy na Seznamu jich bylo jen v Česku za rok 2007 zavražděno 20, dále zde existuje nepřehledné množství týrání a zneužívání dětí různým svedením a špatnými vzory. *Správně by sem patřila i násilná likvidace počatých, kterým nebylo dovoleno se narodit, jako něco normálního. I když jejich počet klesá, jako poslední údaj je v Česku provedeno přes 25 tisíc potratů za rok.*). O cestě k dosažení změn v našem životě a o řešení různých problémů je tato kniha. Zabývá se jak odmítavým postojem vůči Boží nabídce, tak jejím přijetím v podobě života z jednotlivých svátostí. Toto právě je nabízeným řešením i pro předcházení problémů.

Ať se podíváme na kteroukoliv svátost, jde o přijetí Spasitele a Ducha svatého do našeho života. Tím i o odevzdanost a podřízení se vůli celé Nejsvětější a nerozdělitelné Boží Trojice. Jde o odhodlání svoji malou a slabou vůli spojit s dokonalou vůli Boží svým svobodným rozhodnutím.

Ježíš obrazně při poslední večeři říká: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.*“ (Jan 15,5) Dál poukazuje na každé vyslyšení, zůstanou-li spojeni s ním a věrni jeho slovům. Tedy v Ježíšově lásce k oslavě Otce a dodává: „*Zachováte-li mé přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.*“ (Jan 15,10) Spojení s Kristem vede do plné radosti, kterou lze označit za dokonalé štěstí. Toto vysvětluje radostný život světců, jeho dobré ovoce, včetně zázraků na jejich přímluvu. Je i odpovědí na otázku, proč již za jejich života lidé k nim chodili s prosbami, které mohl splnit jen Bůh.

Na jiném místě evangelium poukazuje na způsob poznání pravdy, když mluví o lživých prorocích, kteří přicházejí oděni zdánlivostí dobra: „*Po jejich ovoci je poznáte. Což se sklízí z trní hrozny nebo z bodláčí fíky? Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. A tak je poznáte po jejich ovoci.*“ (Mt 7,16-17, 20)

Zde nám může napomoci rozum. Špatné ovoce = bolestivé problémy doby. Sobectví, pýcha, boj o moc, rozbité rodiny i vraždy. Na vině je výchova, která mluví o dobru v opačném smyslu než říká Kristovo učení a příklad. Reklamy vyzývají „užít si dobra“ v podobě materiálních věcí, peněz a s nimi spojené moci. Poslechnout je však velmi často znamená končit v zoufalých situacích bezdomovců a kriminálků. Někdo mladým tvrdí, že drogy vedou k úchvatným prožitkům štěstí a oni se záhy stanou - ke svému neštěstí - závislími. Stejná snaha vede k závislostem na hracích automatech, na alkoholu, na erotice a s ní souvisejícím negativním životem. Mezi obdobné snahy spojené se sobectvím a úsilím o moc se řadí i „vypočítavá politika.“ To vše úměrně vede k pohrdání závislostí na Boží lásce. Uvažujme o stromech, nesoucích špatné ovoce a rozhodujme se pro dobré stromy, jejichž plody jsou užitečné.

Dobré ovoce přináší život podle evangelia. Jde o to, rozhodnout se pro život Kristovy lásky. On je cestou k úspěšnému vyřešení problému. On je světlem k poznání pravdy. On je životní silou, protože je Život sám. V tom, co je nad naše síly, nám Ježíš pomůže jen když ho vpustíme do svého života a poprosíme, aby nám pomohl utkat se a zvítězit. V jeho lásce je řešení každého problému. My sami máme jen vstoupit do jeho lásky tak, aby nás pronikla.

Boží láskou, která vychází z Otce a Syna je třetí Božská osoba – Duch svatý působící ve svátostech, jehož v modlitbě „Věřím“ uznáváme za Pána a dárce života. Ježíš ho po svém nanebevstoupení seslal, abychom s jeho přijetím obdrželi maximální Boží pomoc. I když tato pomoc zůstává nezaslouženým darem, její využití je podmíněno naší spoluúčastí a naším podílem lásky, která je současně láskou Boží. Jakou šanci máme říká Ježíš v 15. kap. Janova evangelia, když slibuje, že zůstaneme li v jeho lásce a jeho slova v nás, můžeme prosit o čeho chceme a stane se nám. (srov. Jan 15,7)

Patříme-li Kristu, apoštol Pavel nás ujišťuje: „*Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*“ (Řím 8,31) „...vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ...nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,37-39)

Pavel mluví také o výzbroji (Ef 6,10-17), přičemž jmenuje opásání pravdou, obutí ke službě evangelia, obrnění spravedlností, se štítem víry a mečem Ducha, jímž je slovo Boží.“ Používání této výzbroje patří i k životu ze svátostí.

Kdyby se ve světě začaly všechny problémy řešit podle evangelia, mohl by se svět stát rájem. Jenže místo prezentace skutečných hodnot prezentuje se zlo, o které je pro lidskou slabost a náklonnost větší zájem. Mnohé lidi k jeho propagaci vede byznys, vydělávání na zlu. Komunikační prostředky hýří předváděním násilí všeho druhu i příběhy nevěry mezi partnery, u nichž lásku často střídá nenávisť. A to vše je prezentováno jako něco normálního, jako samozřejmá realita. Útoky tohoto druhu viděl sv. Jan Bosco, který měl dar prorockých vidění. Sem patřilo vidění budoucnosti v podobě zvláštního útoku na věrné římskokatolíky (*nepřátelské střely lítající mezi jejich lodě měly podobu špatných knih a časopisů... neboli nejaktuálnějších informačních prostředků*) a vítězné zakotvení papežské lodě, vplouvající z bojové vřavy bezpečně mezi dva sloupy. Vyšší sloup zdobilo ztvárnění velké eucharistie a nižší socha Panny Marie. Snový obraz upozorňuje, že u ní a u Krista v eucharistii je bezpečné místo pro každého při jeho plavbě tímto životem.

Obdobná munice jako ve světcově vidění zasahuje dnešní mládež z televize, z internetu i z tisku. Přitom jde o komunikační prostředky, které by mohly sloužit naprosto opačně, kdyby za municí používaly prezentaci Boží lásky k lidem a mezi lidmi. V Boskově snu je pro záchranu lodí podstatné zakotvení mezi dvěma konkrétními sloupy – sen obrazně ukazuje cestu úniku i z dnešních současných problémů.

Ony dva sloupy – z nichž prvním je Eucharistie a druhým Maria jsou – podle slov biskupa K. Otčenáška – sloupy, o které se opírá naše víra, aby mohla být činná. Co víc nám mohl Kristus dát? – V eucharistii sám sebe, aby byl životem Církve „*po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (Mt 28,20b) a z kříže nám odkázat svou Matku slovy: „*Hle, tvá Matka!*“ (Jan 19,27) Maria je plně matkou Ježíše Krista i celého jeho tajemného těla, kterým je Církev. Podle věroučné konstituce její mateřství trvá nepřetržitě v plánu milosti. (viz LG 62)

Na významnou velikost prvního sloupu upozorňuje i Kompendium KKC (v č.250) slovy: „*Všechny svátosti jsou zaměřeny k eucharistii jako ke svému zvláštnímu cíli.*“ Eucharistický Ježíš žijící a obětovaný ve mši svaté je zřídlem a srdcem křesťanského života.

OTEVŘÍT SE KRISTU A PŘIJMOUT „BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ“ NENÍ SNADNÉ

Existenci Boha uznává převážná většina lidí, včetně vědců. Jeden z nich, Heisenberg, prohlásil: „*Když se napijeme z poháru vědy, můžeme mít dojem, že není Boha ... střetneme se s ním, až ten pohár vypijeme do dna.*“ Uznat, že Bůh je, má daleko do vztahu s ním, při vztahu teprve začíná opravdové jeho poznávání. K prvnímu uznání Boha nás může vést rozum a pak postupně i Bible, která nás učí, že prostřednictvím Ježíše Krista v Duchu svatém se lidé stávají účastníky Boží lásky. Víra nás vtahuje do tajemství Trojjediného Boha, které je nad naše chápání, ale které nám zjevuje Ježíš. Víme proto, že žít v Kristu a s Kristem znamená mít účast na Božím životě Otce i Syna i Ducha svatého. Toto naše napojení na Boží život nazýváme znovuzrozením v Kristu, které se uskutečňuje v základní svátosti, kterou je křest. Ten však předpokládá víru a touhu po Božím království, vydání se na cestu, kterou je Kristus.

Hledání Boha a s ním i smyslu života bývá doprovázeno bojem o naději v nalezení pravdy o původu člověka, světa a toho, co vede k pravému životu. Že povolání na tuto cestu je pro každého, můžeme vidět na životě vysoce inteligentního sv. Augustina, který prožil bouřlivé mládí a po vyzkoušení všeho „lidského“ našel co hledal. Byl to dar vyprošovaný matkou u Boha. Její naději víc než splnil – stal se učitelem církve.

Celý Augustinův život byl v jistém smyslu cestou konverze. Od pohrdání matčinou vírou, když rád podváděl, kradl na zaplacení her s kamarády i pod jejich vlivem z pouhé touhy po nepravosti. Rád užíval světských požitků nabízených dobou. Matčina napomenutí se styděl poslechnout. Nejchtivěji se díval na erotiku, kariéru a peníze, které považoval za nejdůležitější. Jak sám napsal, chodil mezi vrstevníky vzájemně vychvalující hanebnosti, které pokládali za slavnější, čím byly hnusnější. Hřešil s nimi nejen pro rozkoš, ale i pro slávu. Čtrnáct let žil s družkou, s níž měl syna. Přitom byl profesorem v hlavních městech dvou světadílů.

Ve skutečnosti i to vše patřilo k jeho hledání, včetně nadšení pro sektu manichejců. Nikdy se nespokojil se životem, jakým se prezentoval a jakým všichni žili. Byl neustále soužen hledáním. Pro Ambrožův věhlas chodil na jeho kázání, aby se poučil o řečnické formě. Dotkl se ho však obsah. Pak přítelovito vyprávění o svatých a následná výzva k četbě, kterou byla citace apoštola Pavla. Nakonec si řekl: „*Mohli-li druzí, proč ne ty Augustine!*“ Došel k víře, která mu dala smysl života, přijal křest a vydal se cestou pokory a kajícínosti. Byl povolán i ke kněžství a stal se biskupem a světcem. Převratným okamžikem se stala chvíle, kdy otevřel své srdce Bohu.

K tomuto okamžiku však není nutná zdlouhavá cesta. Bůh je v našem nejhlubším nitru (*jak jsem to vysvětloval u schéma v I. dílu Tajemství šťastného manželství i na letácích Člověk a Bůh*) a proto, chceme-li ho najít, nejkratší cesta je otevřít mu své srdce. Dát mu prostor a nechat si od něj mluvit do života. On přišel, abychom skrze něj došli ospravedlnění jako Augustin.

A to i tehdy, když jsme se později po křtu zpronevěřili. Mnozí přijali více svátostí, ale místo aby z nich žili, od Boha se odvrátili, od Boha, kterého ani nepoznali a z různých důvodů odložili náboženství. Někdy na tuto cestu vzdalující se od Boží lásky stačí malé otevření se Zlému duchu a podřízení se jeho radám. Čím dál se v tomto směru zajde, tím těžší bývá návrat.

V příběhu Anety a Luciena v knize Patricia M. St. John „Poklady pod sněhem“ je ukázka nejen toho kam vede nenávisť, ale i toho, jak může být poražena láskou. Nechybí ani Boží pomoc skrze utrpení, v němž si člověk dokáže přiznat svou vinu a potřebu Boží pomoci. Nepřítelství ve zmíněné dvojici vzniklo pro neochotu odpustit. Lucien se pak dlouho snažil

napravit zlo, které způsobil. Anetě malé utrpení s úzkostí napomohlo k poznání, jaké to je klepat na dveře, které se neotevírají. Její marné klepání na dveře horské chýše se světlem, k nimž se s vykloubenou nohou po sněhu doplazila, jí připomnělo marné Ježíšovo klepání na dveře jejího srdce a vedlo k přiznání si viny i k touze po návratu jako „marnotratného syna“ v evangeliu (viz Lk 15,11-32).

Pak jel někdo na lyžích a Aneta volala o pomoc. Byl to nenáviděný Lucien, jehož jednání nyní jakoby připomínalo podobenství „o milosrdném Samařanu“ (viz Lk 10,25-37). Pro Anetu byl tento její „nepřítel“ náhle andělem z nebe. Ve svém srdci totiž měl už lásku. Aby nezmrzla, dal jí své teplé oblečení a třel její zmrzlé ruce. Jak přislíbil, odjel na lyžích pro sáně, na kterých ji odvezl do bezpečí. – sám měl v srdci úžasnou radost, protože dokázal být znepřátelené Anetě užitečný a získal naději, že mu odpustí a strašný spor že zanikne.

Boží prozřetelnost použila právě Luciena k tomu, že Aneta otevřela Ježíši dveře svého srdce (jak jí radila babička) a řekla mu: „Vejdí prosím, je mi líto, že jsem Tě nechtěla vpustit a nenáviděla jsem Luciena, prosím o milost, abych ho milovala a ke všemu, čím jsem mu ublížila se statečně přiznala. Děkuji, žes ho poslal.“

Avšak jedno rozhodnutí konec sporu neudělalo a neudělá ani definitivní konec mezi vážně rozvaděnými sousedy nebo mezi manžely, jejichž vztah se přiblížil k rozvodu. Tak jako jim i Anetě se za čas znovu objevuje před očima trvalá nenapravitelnost následku provinění. Kratší či delší chvíli bylo krásně, protože do vztahu vstoupil Duch odpuštění a lásky, protože byla přiznána vina. Někdy pak náhle dochází k myšlenkám nedůvěry – „je mi druhým opravdu odpuštěno?“ A co mínění druhých? Přichází různé druhy bázní, které vnuká Zlý duch, aby vyhnal Ježíšovu lásku ze srdce.

Od apoštola Jana najdeme v Bibli upozornění: „*Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.*“ (1 Jan 4,18-19) V příběhu nakonec vynikla ona dokonalá láska, která vyhání nelásku a sobectví a zvítězila i nad strachem. Věříme-li, že Ježíš nás miluje, ztrácíme důvod se bát. Důvěra k Ježíši i k P.M. Prostředníci milostí je velkou silou.

Příběh byl zvolen, aby upozornil na obtížnost návratu, poté co se upustilo od života ze svátostí nebo kde tento život vůbec nebyl. Příběh také dokresluje cestu s výsledkem otevření se Kristu, kde lze předpokládat útoky Zlého ducha, proti kterým vítězí život ze svátostí. Krásně je to vyzdvíženo slovy: „*Když Pán vešel do našeho srdce jako Pán, musíme činit to, co říká a ne to, co sami chceme.*“ Bez toho se neudržíme na správné cestě ke štěstí.

V příběhu je připomínána potřeba odvahy, kterou dává Svatý Duch.

Po dnech štěstí přicházejí mraky. Po ukončení sporu znovu padne pohled na následky, na to, co ten druhý způsobil a co vypadá jako neodstranitelné a myšlenky na problém se vracejí a narušují pohodu. Satan nás může pokoušet a tak zkoušet. Na dveře našeho srdce mohou znovu a znovu ťukat i útočit špatné myšlenky všeho druhu, hněvivé i sobecké. Těžko se jich můžeme sami zbavit. Je zde ale Ježíš a nabídka života ze svátostí. Můžeme se na Ježíše obrátit s prosbou, aby se s nimi utkal on sám se svou láskou, do níž vstoupíme. S ním zvítězíme jeho silou.

To, co přetrvává jako neodstranitelné a na co se nedá zapomenout, znovu a znovu svádí k myšlence: „já napravil (a), ale on (či ona) ne.“ – Přesto je zde Boží láska, která může nepředvídatelným způsobem vše napravit. Je jen třeba naší důvěry v její moc a odhodlání k vytrvalosti.

Otevření dveří Pánu znamená velkou proměnu. Neodpouštějící nenávisť a pýcha se změni v lásku, plnou laskavosti, a pokoru. – Pak je z toho poznat, že Ježíš není osobností z dávné minulosti, ale někdo, kdo může i dnes činit divy, protože je pravý Bůh. Ten také hovoří z Bible a proto každý má šanci v ní nacházet jeho slovo k vlastní situaci. S přijetím Božího slova se začne opravdově modlit, s vírou, že Bůh je blízko, slyší ho a začne prosit celým srdcem. O takové obrácení je dobré prosit za druhé.

K nejrychlejšímu usmíření dvou lidí napomáhá pokorná modlitba jednoho za druhého, zvláště k Prostřednici všech milostí, kterou je Matka Boží i naše. Ona je tou, která vede k Ježíši a provází na cestě ty, kdo se k ní obrací o pomoc. Ona pomáhá v řešení problémů a v návratu k Bohu. Naše cena je vysoká, protože Kristus za každého z nás prolil všechnu svou krev. Boží láska nám ukazuje cestu, ale je na nás, zda na ni vykročíme a hlavně zda na ní vytrváme i přes všechny potřebné oběti. Za pomocníci je nám nabízena Láska, která vyhání strach a pomáhá vítězit (srov. 1 Jan 4,18). Věřím tomu? Věřím v sílu nabízenou životem ze svátostí? – Pak jdu vpřed a dojdou cíle. Ježíš naši důvěru nezklame a jeho láska nedopustí, aby úsilí o dobro bylo marností. Vždyť řekl: „...kdo přijme spravedlivého, protože je spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by napojil třeba jen sklenicí studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je to učedník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“ (Mt 10,41-42)

ÚVODNÍ SLOVO K SEDMI PRAMENŮM

„Svátosti Nového zákona ustanovil Kristus a je jich sedm: křest, biřmování, eucharistie, smíření, pomazání nemocných, kněžství a manželství.

Sedm svátostí se týká všech úseků a všech důležitých okamžiků života křesťana: díky jim se u křesťanů život z víry rodí a vzrůstá, dostává se mu uzdravení i daru poslání. Tím dostávají určitou podobnost úseky přirozeného života a života duchovního.“ (KKC 1210)

Svátosti jsou jako prameny zdrojem k plnosti života. Jsou plodem Ježíšovy vykupitelské oběti na kříži a on sám je v nich udělovatelem milosti, proto jejich znamením je svatost. (srov. KKC 1127) Týkají se důležitých okamžiků života. Nesmírná Boží láska otvírá a nabízí v nich milosti k plnému životu spojenému s Boží dokonalostí. Člověk se sám dokáže jen „plácet“ a topit v problémech, které si způsobil, popřípadě zdědil či jakkoliv se do nich dostal. Nepředstavitelná velikost Boží je mimo jiné v tom, že ze všeho může učinit cestu k daleko většímu dobru. Např. i z hříchu Adama. O velikonoční vigílii se v chvalozpěvu před bohoslužbou slova zpívá: „Ó šťastná vína, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!“

Podíváme-li se na kteroukoli svátost, jde o působení Ducha svatého a přijetí Spasitele do našeho života i odevzdané podřízení se jeho svaté vůli (tak jako on ukázal svou podřízenost v podřízení se vůli Otce), o odhodlání svoji malou, slabou vůli napojit na dokonalou vůli Boží svobodným rozhodnutím. Jak již řečeno jde o svatost, která má být trvalou součástí našeho života i přes naše slabosti.

Podívejme se, co v Písmu svatost znamená: V první řadě nejde o mravní dokonalost, ale o vyvolení ze světa a odevzdání se Bohu. Vidíme to už ve Starém zákoně. Křesťané v tom smyslu žijí ve světě, ale nejsou ze světa (srov. Jan 17,14-15). Pojem svatosti církve je odvozen od účasti na svatosti Boha. On ji činí svatou a k svatosti povolává (srov. Ex 19,6; Lv 11,44; 20,26; 1Pt 1,16). „*Buďte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý*“ (Lk 19,2). – Je to hodně „vysoká laťka,“ ale Bůh sám dává účast na své svatosti. „*Svatý Boží*“ (Mk 1,24) Syn svou obětí církev posvěcuje, očišťuje a je s ní nerozlučně spojený, jak slíbil před nanebevstoupením: „*Já budu s vámi po všechny dny až do konce světa*“ (Mt 28,20).

S Kristem přišlo „Boží království“ a v něm i trvá. „Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vyzorovat; ani se nedá říci: ‚Hle je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“ (Lk 17,20-21) Pozorovatelné to bude tam, kde křesťané začnou žít ze svátostí jako žili lidé s pověstí svatosti, na jejichž pohřbu se scházely zástupy lidí pro zřejmý dotyk s nebem. Jmenovat zde lze všem známou Matku Terezu a všechny světce, u nichž byla již za pozemského života vyhledávaná pomoc pocházející z nebe.

K svatosti v církvi dochází působením Ducha svatého. On působí v člověku obrácení ke svatosti a k životu podle Boží vůle, která spočívá ve věrnosti, v lásce, v trpělivém snášení obtíží každodenního života a ve službě bližním. Tím vším je oslavován Bůh.

Do vztahu s ním a k jeho oslavě je pozván každý skrze svátosti ustanovené Kristem jako viditelná znamení neviditelných milostí.

Základní a prvořadou svátostí je křest a hned po něm další dvě svátosti (břimování a eucharistie) označující se i s křtem jako iniciační, jsou svátostmi uvedení do křesťanského života. Další dvě svátosti (smíření a pomazání nemocných) jsou svátostmi uzdravení a poslední dvě (kněžství a manželství) jsou svátosti k službě společenství a poslání věřících.

Tato kniha se u každé svátosti nejprve stručně zabývá jejím ustanovením, pak následuje kapitola týkající se přípravy k přijetí, druhá kapitola se zaměřuje na život z oné svátosti a poslední kapitola prakticky představuje vlastní obřad přijetí svátosti.